

GET YOUR KICK ROUTE 66

We zijn onderweg op de historische Route 66, de Moeder der Wegen. Deze oude verkeershoofdader loopt dwars door Noord-Amerika, is wereldberoemd en spreekt nog altijd tot ieders verbeelding. Over een totale lengte van meer dan 3.500 kilometer door acht staten leert het asfalt je Amerika in al haar facetten kennen. De mooiste en misschien ook wel beste manier om het land in al haar puurheid te ervaren, met een intensiteit die je nergens anders zult meemaken!

| Tekst: Edwin van Delden; Foto's: Travel 2 Explore, Joep Schoemaker |

KIS ON

66!

Nul meters gehad, nog 3.940 kilometers te gaan: het begin van Route 66 in Chicago, Illinois.

Wanneer we bij Eaglerider in Chicago onze motoren vroeg in de ochtend ophalen, regent het. We besluiten daarom om eerst te gaan ontbijten bij Lou Mitchell's, een van de oudste restaurants langs Route 66, nog altijd met een van de beste keukens. Een wijs besluit dat zowel goed als slecht uitpakt. Wanneer we weer buitenkomen is het inderdaad droog, maar ook zit er een vette parkeerbon op onze spiegels geplakt. Hadden we toch maar die betaalde parkeerplaats moeten nemen. Een goede les voor de volgende keer. We gaan op weg naar Pontiac, een enigszins saaie route. Gelukkig heeft de Electra Glide een dikke geluidsinstallatie aan boord, wat voor het nodige vertier zorgt. Volledig verschoen achter de stuurkuip is het verbazend goed toeven en het geluid van de radio valt alleszins mee. Johnny Cash hoeft in ieder geval niet de longen uit zijn lijf te zingen om boven het gedonder van de rijwind uit te komen.

In Wilmington passeren we de Gemini Giant bij het restaurant Launching Pad, dat overigens te koop staat, evenals een paar gerestoreerde benzinepompen. In Pontiac nemen we vervolgens een kijkje in de Route 66 Hall of Fame. De eigenaar laat ons na enig aandringen ook de bus van Bob Waldmire van binnen zien. Deze kunstenaar mag wel de grootste promotor van de Route 66 worden genoemd. Hij heeft alle bezienswaardigheden langs de weg op artistieke wijze in kaart gebracht toen hij jarenlang in een tot camper vertimmerde schoolbus over de route zwierf. Iets verderop passeren we Funk's Grove, waar de bekende maple syrup (ahornsiroop) wordt gewonnen.

Het is al laat in de middag wanneer we eindelijk aankomen in Springfield, de stad waar Lincoln, de 16e president van Amerika, begraven ligt. Behoorlijk voldaan na deze eerste dag sturen nemen we onze intrek in een hotel dat heel treffend het Route 66 Hotel heet.

Uiteraard brengen we de volgende dag eerst een bezoek aan de graf-tombe van Lincoln. Op een prachtig aangelegd gazon ligt het daadwerkelijke graf van de oud-president, dat is 'versierd' met een grote pilaar. Volgens een veelgehoorde, maar nogal twijfelachtige overlevering om te voorkomen dat Lincoln er op een kwaai dag uitklimt. De Chain of Rocks-brug over de Mississippi bij St. Louis is een prachtige oude stalen brug met een forse knik erin. Jammer dat we er niet overheen mogen rijden, hij is afgesloten voor gemotoriseerd verkeer. Nu nemen we de US3 South om met een fraai uitzicht op de befaamde boog St. Louis binnen te rijden. Tijdens de gehele trip blijkt telkens weer dat het toch lastig is de echte, authentieke Route 66 zo waarheidsgetrouw mogelijk te volgen. Delen ervan zijn verdwenen en vaak loopt de Interstate er letterlijk naast met een veel beter wegdek. Eenmaal buiten de stad vervolgen we de werkelijk schilderachtig mooie route door Missouri. De eerste heuveltjes dienen zich eindelijk aan en daarmee ook de eerste heerlijke zwierbochten. Het Missouri Hick Bar-B-Q Road House in het plaatsje Cuba serveert een maaltijd waar we in Nederland minimaal 100 kilometer voor om zouden rijden. Wat een feest, alleen dit is al reden genoeg om de Route 66 eens te rijden. De eerste stop van de dag ligt op zo'n 25 mijl van Springfield, bij Gay Parita Station om precies te zijn. Een oude benzinepomp waar Gay Parita zelf nog altijd gasten ontvangt om hen trots zijn oude schuur met nog oudere rotzooi en twee antieke trucks te laten zien. Het is een zeer aardige baas, die het liefst de hele dag door praat, veel meer heeft hij blijkbaar niet te doen. Hij somt ook ongevraagd alle bezienswaardigheden op, die we onderweg beslist moeten aandoen. Gelukkig stopt er

na een half uur een auto met verse klanten, zodat we na een warme handdruk en een welgemeend 'thank you and have a nice day' eindelijk onze weg weer kunnen vervolgen. De route brengt ons eerst door Kansas, slechts 13 mijl door voornamelijk spooksteden, om aansluitend Oklahoma binnen te rijden.

Het landschap doet in de verte een beetje denken aan Noord-Frankrijk. Wat flauwe heuvels, grasland en boerderijen. De dorpen die we tegenkomen bestaan in feite uit niets meer dan wat houten krotten, waarbij overigens wel altijd enkele auto's geparkeerd staan. Er is weinig verkeer en de bedrijvigheid in de dorpen beperkt zich veelal tot werkplaatsen waar een beetje aan voertuigen gesleuteld wordt, sporadisch afgewisseld met een obligaat eettentje of barretje. Lunchen doen we bij de Eisler Brothers Food Market. Daar worden nog de heerlijkste broodjes vers belegd in een entourage die doet vermoeden dat de tijd er een jaartje of vijftig stil heeft gestaan. Je kunt er nog een flesje cola uit een koeler pakken die zo antiek oogt dat hij eigenlijk in het museum thuishoort. Wat overigens ook voor de eigenaar geldt. De oude baas moet al zeker tegen de negentig lopen, maar hij kletst ons nog moeiteloos de oren van het hoofd. Vanaf hier wordt Route 66 een vierbaans betonbaan tot aan Tulsa, we kunnen dus flink meters maken.

De volgende ochtend in Tulsa, tijdens het ontbijt in Tally's Café in jaren '50-stijl, maken we kennis met Linda McFarland, een serveerster van het eerste uur. Ze is inmiddels 72 jaar oud, maar nog altijd zeer vitaal. Met iedereen knoopt ze een praatje aan, ook met ons. Ze stelt ons voor aan een stel oude kameraden van haar, die net aan een tafel naast ons zijn neergestreken, de zogenaamde bullshit-tafel waar enkel onzin mag worden verkocht. Route 66 verandert vanaf Tulsa in een heerlijk rustig slingerende weg door heuvels en voor we het weten bereiken we Oklahoma City, om vandaaruit verder te koersen naar het plaatsje El Reno, waar naar verluidt de hamburger met gebakken ui is uitgevonden.

In Amarillo, Texas vind je Cadillac Ranch: legio klassieke Cadillacs zijn met de neus in de grond gegraven onder dezelfde hoek als de piramides van Gizeh. Maar dat had je vast al gezien...

Het Stagecoach 66 Motel beschikt over alle - voor Amerikanen - eerste levensbehoefes: pizza, bier, wijn, HBO commerciële TV en wifi.

De weg loopt over een enorme vlakte met ranches en hier en daar een ja-knikker. Het is heerlijk warm vandaag, ongeveer 25 graden, en met de radio aan denderen we voort totdat we in de verte een paar andere bikers op Harleys spotten. We halen ze langzaam in en net als wij parkeren ze in El Reno hun motorfiets naast alle andere Harleys voor Gilmore's Pub & Barefoot Bar, een eetcafé dat er prat op gaat de beste steaks in de wijde omtrek te serveren. Hop, naar binnen dus. Het blijkt een fantastische kroeg te zijn, inclusief een luid brullende jukebox en, zoals beloofd, fantastisch eten. Na de maaltijd rijden we in de schemering nog een stuk over de oude Route 66 om tot slot de laatste 40 mijl over de Interstate af te leggen naar Clinton.

In Seligman, Arizona vind je in een van de oudste gebouwen van de stad Seligman Sundries, een koffiebar waar de (g)oude(n) tijden helemaal herleven.

Zodra we Texola door zijn, een waar spookdorp met vervallen krotten, stuiten we plotseling op een bord Texas State Border. Opvallend genoeg verandert ook meteen het landschap, we zijn beland in de zogenaamde Panhandle. Uitgestrekte prairies zo ver het oog reikt, prachtig weer, wind in de rug en een Harley die goedmoedig onder me gromt. Het leven kan slechter. Op sommige plaatsen waait het behoorlijk heftig en de Panhandle doet haar naam eer aan. Na een gigantische omweg door de prairies en landerijen besluiten we het roer maar even rigoreus om te gooien en de Interstate te nemen. Waar het de moeite waard is, nemen we de afrit voor een stukje Route 66 door een dorp, om dan weer aan te sluiten op de Interstate. Is tijd de beperkende factor, dan is dit wellicht de meest efficiënte manier om Route 66 volledig te rijden. Je hebt dan lekker de vaart erin, hoeft niet teveel je weg te zoeken en ziet toch bijna alles dat Route 66 te bieden heeft of had. Als je tenminste de juiste mensen tegenkomt, want die maken deze reis zo speciaal. Iedereen die je spreekt, wil graag weten waar je vandaan komt en heen gaat. Ze wensen je unaniem een behouden vaart en je ziet in hun ogen dat ze dit eigenlijk zelf ook graag eens zouden doen. Gewoon zomaar het hele continent doorkruisen, zonder verplichting, met

enkel de horizon als doel. Of beter gezegd met Californië als doel, want het credo was en is: "California or bust!"

Het is inmiddels bloedheet wanneer we stoppen bij de Cadillac Ranch. Verschillende auto's zijn met hun neus in het zand gegraven, terwijl de achterzijdes hoog de lucht in priemen. Op allemaal zit een verlaag van wel een halve centimeter dik, geen centimeter is nog onbedekt. Vanhieruit vervolgen we onze weg westwaarts om uiteindelijk in Glen Rio aan te belanden, een spookdorp aan de grens met New Mexico. Ergens in de verte blaft er een hond, maar het gehucht is bijna volledig uitgestorven, afgezien van twee dames op leeftijd die wat rondscharrelen bij een vervallen woning. Eén van hen blijkt hier als klein meisje nog te hebben gewoond, ook zij zijn hier enkel om wat herinneringen op te halen. Het landschap is erg open met hier en daar wat struikjes in de glooiende, dorre woestijn van New Mexico. Ook vandaag staat er weer een stevige wind, die in de verte de beroemde tumbleweeds over de vlakte blaast. Op weg naar Albuquerque nemen we >

De komst van de Interstate zoog bijna al het leven uit de authentieke Route 66, veel 'ghost towns' zijn het gevolg.

Gebouwd in 1937 speelde Hotel El Rancho een belangrijke rol in de hoogtijdagen van de westernfilms. Onder meer John Wayne was er ooit te gast.

de Turquoise Trail, een prachtige weg die zich door de heuvels naar Madrid slingert, een oud mijnwerkersdorp dat tegenwoordig als hippie-enclave met boutiques en snuisterijen-verkoop dienst doet. We stoppen bij het oude Boarding House, een statige villa die vroeger

als opvanghuis voor tijdelijk dakloze spoorwegarbeiders fungeerde. Tegenwoordig is het een winkel en zijn de kamers volgestouwd met levensmiddelen en andere waar, allemaal uitgestald in rekken langs het bloemetjes-behang. Buiten op de verhoogde veranda kun je wat drinken. We maken een praatje met een van de bewoners. Hij vertelt over de tijd dat

het volledige dorp te koop stond voor slechts 250.000 dollar, destijds kocht hij er zijn huis ook, betaalde er 5.000 dollar voor. Een ander is er blijven hangen toen hij door een lekke band in Madrid belandde. Het aantal inwoners is momenteel ongeveer 200, niet veel, maar er is van alles te beleven en er hangt simpelweg een heerlijke sfeer.

De volgende ochtend staat er een koude wind, het is weliswaar onbewolkt maar met ongeveer 16 graden toch behoorlijk fris. We rijden naar Grants en maken een omweg via Acoma, de oudste nog bewoonde plaats in Amerika. Het heet ook wel Sky City omdat het indianendorp op een rots-plateau is gebouwd met uitzicht over de wijde omgeving, die overigens prachtig is. Her en der graast vee en staan er een soort tamarisken op de gortdroge grond. Langs de kant van de weg ligt een slang en in de verte steekt een coyote de weg over, die bijzonder hard weg rent wanneer het geplof van onze Harleys zich aandient.

In Gallup slapen we in Hotel El Rancho en als ik 's avonds op de balustrade sta, kan ik niet anders dan even aan John Wayne denken,

De Chain of Rocks Bridge over de Mississippi, met de kenmerkende knik in het midden, was vroeger een belangrijk punt op Route 66, tegenwoordig mogen er enkel nog voetgangers en fietsers overheen.

die hier ongetwijfeld ook heeft gestaan. Dit hotel was in de hoogtijdagen van de zwart-wit westernfilms namelijk de vaste pleisterplaats voor de filmsterren en hun crew. Na een bezoek aan de smoke shop van Yellow Chief, op de grens met Arizona, rijden we door het woestijnlandschap het Petrified Forest National Park binnen. Het park is bekend door de vele versteende bomen met verschillende kleuren. We nemen zo'n twee uur de tijd om het park in zijn volle glorie te ontdekken, om door te rijden naar Holbrook, waar we de oldtimers bij het Wigwam Motel inspecteren. Fraaie bakken in goede staat en sommige in deplorabele staat. De zogenaamde Rock Shop bij de receptie is tevens een klein museum, dat de moeite waard blijkt om even doorheen te struinen. Het bevat onder meer een paar fraaie oude revolvers. Als echte fan van de band The Eagles moet ik natuurlijk even 'on the corner of Winslow Ari-

zona' staan, zoals bekend geworden van het nummer 'Take it Easy'. Heel groot staat het logo van Route 66 op het asfalt geschilderd en vanuit drie windrichtingen laten de klanken van The Eagles zich horen. We nemen ook nog snel een kijkje bij het befaamde bronzen beeld van de lifter voor een muurschildering voor we doorrijden naar ons hotel voor de nacht, La Posada Hotel. Dat is overigens niet gewoon een overnachting, maar veel meer een belevenis. Indrukwekkend vooral om de kilometerslange goederentreinen die op armlengte langskomen, maar waar je binnen helemaal niets van merkt.

Vanaf Winslow knallen we via de Interstate naar afslag 139 om daar het langste, nog aaneengesloten stuk Route 66 af te leggen door Arizona. Het is ondanks de felle zon behoorlijk fris op de motor, maar dat is dan ook geen wonder, want Flagstaff en omgeving liggen op meer dan tweeduizend meter hoogte; door de zachte glooiingen in het beboste landschap voelt het evenwel niet zo. Seligman, Kingman, Oatman, ik heb het

gevoel elk moment Elvis of Marilyn Monroe tegen te kunnen komen in de vele eettentten, pompstations en souvenirshops. Dit is Route 66 zoals ik het ken van de foto's en publicaties.

De weg naar Rialto loopt door de beruchte Mojave-woestijn, werkelijk een prachtige rit door een gortdroog landschap over een rechte, glooiende weg met nauwelijks of geen verkeer en geheel omringd door lage bergen. Als er één stuk Route 66 is waar je je met het grootste gemak 50 jaar terug in de tijd waant, dan is het hier wel. Meer dan eens passeren we vervallen huisjes, verwaarloosde pompstations, afgetakelde restaurants en andere horecagelegenheden, die nauwelijks meer als zodanig te herkennen zijn. En altijd duikt de spoorweg weer links of rechts van ons op in het verder volledig desolate landschap. We passeren de vulkaan bij Amboy, waaromheen hele lavavelden van eerdere uitbarstingen liggen, om uiteindelijk te stoppen en te overnachten in het Wigwam Motel.

Opvallend is hoe Route 66 in Californië en vooral in de buurt van Los Angeles nog wordt gekoesterd. Geschilderde emblemen van Route 66 op het wegdek kom je bijna uitsluitend in Californië tegen. Op vele plekken langs de weg ontwaren we eveneens plaquettes met het Route 66-embleem op stenen muurtjes en pilaartjes.

Het loopt al tegen de avond wanneer we onze trouwe Electra Glides weer inleveren bij Eaglerider. Het einde van wat voelt als een reis terug in de tijd. Iets dat met name te danken is aan het gevarieerde, op sommige punten fabelachtig mooie en overal lekker pure landschap waar de illustere route doorheen voert, maar zeker ook door de veelal bijzondere ontmoetingen met autochtonen van het eerste uur, allemaal met een eigen verhaal. Het credo van de weg luidt 'Get your kicks on Route 66', een waarheid als een koe! <

INFO HISTORIC ROUTE 66

Zoals het bekende nummer van Bobby Troup al zegt:

*"If you ever plan to motor west,
Travel my way, the highway that's the best.
Get you kicks on Route 66!"*

U.S. Route 66, beter bekend als de Route 66 (US66), is een historische autoweg in de Verenigde Staten, die begon in Chicago en eindigde aan het strand van de Stille Oceaan in Santa Monica bij Los Angeles. De totale lengte bedroeg 3.940 kilometer, waarbij de route voerde door Illinois, Missouri, Kansas, Oklahoma, Texas, New Mexico, Arizona en als laatste Californië. In 1985 werd US66 officieel opgeheven, nadat het Interstate Highway System het langeafstandsverkeer had overgenomen, veel reizigers volgen echter nog altijd het oude traject van Route 66. De historische Route 66 staat momenteel weer flink in de belangstelling en lijkt weer helemaal tot leven te komen. Oude motels en cafés worden nieuw leven ingeblazen, nieuwe attracties verrijzen uit de grond, de weg is goed berijdbaar en biedt, als je over de juiste gids en informatie beschikt, een unieke kans om het verleden te herbeleven vanaf de eerste rang.

HOE TE RIJDEN?

Wat is de beste manier om de Route 66 af te leggen, in de wetenschap dat je op veel plaatsen de weg moet zoeken, waarbij het vermijden van de Interstate een sport op zich lijkt? Wat is er onderweg zoal te bezichtigen, waar stop je wel en waar beter niet, en hoe deel je de reis het beste in? Geen gemakkelijke opgave, soms zijn er verschillende alternatieve wegen voorhanden, waarbij de documentatie lang niet altijd even duidelijk is over de loop van de authentieke route. Bovendien zijn sommige passages tegenwoordig niet langer verhard en daardoor slecht begaanbaar, vooral kort na regenval, lopen simpelweg dood, of gaan dwars door een stad met een oerwoud aan stoplichten. Weliswaar probeer je zo goed en kwaad mogelijk de oorspronkelijke route te

volgen, maar soms is het dat gewoonweg niet waard. Wat je in ieder geval niet mag missen, staat hieronder beknopt beschreven.

ROUTE 66 ALGEMEEN

Taal: Engels

Munteenheid: Amerikaanse dollar

Tijdsverschil: tijdens de reis kom je door drie tijdzones, te weten Central Time Zone (7 uur vroeger), Mountain Time Zone (8 uur vroeger) en Pacific Time Zone (9 uur vroeger).

Wetenswaardigheden: de in dit artikel beschreven reis betreft de Route 66 Motor Challenge, een initiatief van motorreis-specialist Travel 2 Explore. De reis kan zowel in groepsverband (kleine groepen van 10 rijders) als individueel gereden worden aan de hand van een roadbook. Kijk voor meer informatie, ervaringen en data op www.travel-2explore.com of bel met 0346-769 003.

ILLINOIS

Werd als 21e staat opgenomen in de Verenigde Staten.

Oppervlakte: 140.998 vierkante kilometer
Chicago is de derde stad van de VS.

Route 66 iconen: ontbijt bij Lou Mitchell, Joliet Prison, Gemini Giant, Hall of Fame in Pontiac, graf van president Lincoln in Springfield, Cozy dog en Staunton.

MISSOURI

Werd als 24e staat opgenomen in de Verenigde Staten.

Oppervlakte: 180.693 vierkante kilometer
In 1865 schafte Missouri als eerste slavenstaat de slavernij af.

Route 66 iconen: Mississippi-rivier, St. Louis Chain of Rocks-brug, Lenanon en de muurschilderingen in Cuba.

KANSAS

Werd als 34e staat opgenomen in de Verenigde Staten.

Oppervlakte: 213.283 vierkante kilometer
Route 66 iconen: de route door Kansas is slechts 13 mijl, goed om je heen kijken dus.

OKLAHOMA

Werd als 46e staat opgenomen in de Verenigde Staten.

Oppervlakte: 178.023 vierkante kilometer

Route 66 iconen: Tulsa, Tally's Cafe, Oklahoma City, National Cowboy & Heritage Museum, El Reno, Gilmore's Pub & Barefoot Bar en Cadillac Ranch.

TEXAS

Werd als 28e staat opgenomen in de Verenigde Staten.

Is na Alaska de grootste staat van de VS.

Oppervlakte: 768.054 vierkante kilometer
Route 66 iconen: Panhandle, Amarillo, Adrian en Midpoint Café.

NEW MEXICO

Werd als 47e staat opgenomen in de Verenigde Staten.

Oppervlakte: 315.194 vierkante kilometer
Eerste testontploffing van de atoombom vond op 16 juli 1945 plaats in de woestijn van New Mexico.

Route 66 iconen: Tucumari, Santa Fe, Albuquerque, Gallup en Museum of Indian arts.

ARIZONA

Werd als 48e staat opgenomen in de Verenigde Staten.

Oppervlakte: 295.254 vierkante kilometer
Route 66 iconen: Holbrook, Petrified Desert, Winslow, Flagstaff, Williams, Seligman, Hackberry, Kingman en natuurlijk de Grand Canyon.

CALIFORNIË

Oppervlakte: 411.049 vierkante kilometer
Staat met de meeste inwoners van de VS: ruim 37 miljoen.

Route 66 iconen: Needles, Mojave Desert, ghost towns, Amboy, Rialto en Santa Monica.

